

Arrest

nr. 218 503 van 19 maart 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SEGERS
Em. van Winckellaan 60-62
9200 DENDERMONDE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 6 november 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 oktober 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 20 november 2018 met referentienummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. COLOGNE, die *loco* advocaat S. SEGERS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 9 januari 2011 België is binnengekomen, diende op 10 januari 2011 een verzoek om internationale bescherming in. Op 23 november 2011 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd in beroep bevestigd door de Raad (RvV 17 februari 2012, nr. 75 351). Het tegen het arrest ingediende cassatieberoep werd niet-toelaatbaar verklaard (RvS 5 april 2012, nr. 8320 (c)).

1.2. Op 2 juli 2012 diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) in. Op 20 december 2012 nam de commissaris-generaal de beslissing tot weigering van vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In beroep bevestigde de Raad deze beslissing (RvV 15 mei 2013, nr. 102 904).

1.3. Op 16 januari 2014 diende verzoeker een derde verzoek om internationale bescherming (volgend verzoek) in. Op 4 februari 2014 nam de commissaris-generaal het verzoek om internationale bescherming in overweging. Op 7 augustus 2014 nam de adjunct-commissaris-generaal de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 16/01/2014
Overdracht CGVS: 31/01/2014*

U werd gehoord op het Commissariaat-generaal op 26 mei 2014 van 9.33 uur tot 11.31 uur. Mevrouw Nuhaan woonde in de hoedanigheid van uw vertrouwenspersoon het gehoor bij.

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van het district Qalat in de provincie Zabul. U bent een Tadzjiek van etnische origine.

U kwam België binnen op 9 januari 2011 en diende de dag nadien een asielaanvraag in bij de bevoegde Belgische autoriteiten. U was op dat moment minderjarig. Tijdens de eerste asielpcedure verklaarde u voor het Commissariaat-generaal wat nu volgt. “U liep zeven jaar school in het lyceum te Qalat, de hoofdstad van de provincie Zabul. Voor uw vertrek uit Afghanistan werkte u als mecanicien. In de eerste maand van 1389 (maart/ april 2010) is uw vader, die als taxichauffeur werkte, verdwenen. U heeft geen idee wat er met uw vader is gebeurd. Drie of vier maanden later kreeg uzelf problemen met de Taliban, die bijzonder actief zijn in uw regio. Zij kwamen twee keer naar uw huis maar u was toen telkens op het werk. Toen zij een derde keer op bezoek kwamen, was u wel aanwezig. Zij namen u mee naar een trainingskamp. U kreeg er schietoefeningen en men probeerde u te overtuigen van de heilige strijd die ze willen voeren. Na vijftien dagen vluchtte u echter uit het kamp. U ging terug naar huis. U dook een week onder in het huis van uw oom aan moederszijde. Deze regelde uw vertrek uit Afghanistan. Via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk reisde u naar België. U was ongeveer vier maanden onderweg.” Ter staving van uw asielaanvraag legde u een kopie van uw Afghaans identiteitsdocument (taskara) neer met vertaling en enveloppe.

Het Commissariaat-generaal nam op 23 november 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus en merkte daarbij op dat u het niet geloofwaardig maakte dat u uit Zabul afkomstig bent en dat er bijgevolg ook aan uw problemen in die regio geen geloof kon worden gehecht.

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) nam uw zaak ter harte en maakte op 20 december 2011 een brief over aan het Commissariaat-generaal. Daarin stond onder meer te lezen dat u leugenachtige verklaringen aflegde voor het Commissariaat-generaal. Het BCHV meende dat u recht had op een bijkomend gehoor en vroeg aan het Commissariaat-generaal om de beslissing van 23 november 2011 in te trekken. Het BCHV vatte uw nieuwe verklaringen als volgt samen. “U bent geboren in Qalat in Zabul. U liep school van het derde tot het zevende jaar in het lyceum van Qalat. Toen u ongeveer twaalf jaar oud was, verdween uw vader. Vervolgens kreeg u problemen met de Taliban die drie keer naar uw huis gekomen zijn. Zij eisten dat u voor hen zou werken. Omwille van het gevaar voor rekrutering bent u naar Kabul gegaan om er als automecanicien te werken voor K. M. In het kader van uw werk maakte u regelmatig verplaatsingen naar andere provincies. Dit was niet zonder gevaar en één van uw collega’s kwam om het leven toen de Taliban de vrachtwagen die hij moest herstellen, viseerden. Omdat u niet langer wou werken op dergelijke gevaarlijke plaatsen en in dergelijke gevaarlijke context, besloot u Afghanistan te verlaten”.

Het Commissariaat-generaal ging niet in op de vraag van het BCHV om u nogmaals te horen en de genomen beslissing in te trekken. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV) behandelde uw beroep tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal maar kwam bij arrest nr. 75 351 van 17 februari 2012 eveneens tot de vaststelling dat u niet als vluchteling kan worden erkend en dat de subsidiaire bescherming u niet kan worden toegekend. Uw beroep bij de Raad van State tegen het arrest van de RVV werd op 5 april 2012 verworpen.

Op 25 april 2012 werd u meerderjarig.

Op 2 juli 2012 diende u een tweede asielaanvraag in. Hierbij verklaarde u het volgende. “U werd in Qalat geboren en ging nooit naar school. Uw vader verdween omstreeks het jaar 2003. U was negen of tien jaar oud toen u de regio moest verlaten.

Uw familie meende dat de kans bestond dat Taliban u zouden rekruteren. U ging werken bij Khan Mohammad in Kabul. De man gaf u onderdak. Op een dag moest u voor een opdracht naar de provincie Baghlan. U diende er een vrachtwagen te herstellen. Tijdens herstellingswerken aan de versnellingsbak geraakte een persoon gewond. Mensen kwamen helpen om deze persoon, geklemd onder de versnellingsbak, te bevrijden. Een agent die terplekke kwam, kon achterhalen dat het voertuig volgeladen was met wapens en explosieven. U werd naar een kantoor gebracht waar men u ondervroeg. Uw werkgever kwam naar Baghlan en kreeg u vrij. Khan Mohammad vertelde u dat de vrachtwagen van de Taliban was. De persoon die u hielp bij de reparatie van de vrachtwagen en die gewond geraakte, zou ook iemand van de Taliban zijn. In ieder geval namen deze mensen u kwalijk dat de politie ontdekt had wat er zich in het voertuig bevond. Zij meenden dat u samenwerkte met de overheid. U kreeg een dreigbrief van de Taliban en u meende dat u niet langer veilig was. Om deze reden besloot u Afghanistan te verlaten. Indien u naar uw land van herkomst zou terugkeren, dient u de Taliban te vrezen. Bovendien merkt u op dat uw familie nog steeds in Zabul verblijft, een regio die onveilig is. Om die reden vraagt u in ondergeschikte orde de subsidiaire beschermingsstatus". Ter staving van uw tweede asielaanvraag legde u volgende documenten voor: een kopie van de taskara van uw moeder, een brief van de politie in Zabul, een brief van de assistent van de gouverneur van Zabul, twee werkdocumenten van K. M., een kopie van een dreigbrief van de Taliban en enkele bijhorende enveloppes.

Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) nam op 21 december 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U diende tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 102. 904 van 15 mei 2013 tot dezelfde conclusie kwam.

Op 21 augustus 2013 werd u aangetroffen op het Duits grondgebied. In toepassing van de Dublinverordening werd u hierna overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

Op 16 januari 2014 diende u een derde asielaanvraag in. U verwees hierbij naar de problemen zoals uitgelegd in uw tweede asielpedures en u verklaarde geen nieuwe elementen te hebben ter ondersteuning van deze asielaanvraag. Tijdens het gehoor op het CGVS legde u de originele versie van de dreigbrief van de taliban voor die u al eerder neerlegde in uw tweede asielpedure en een aantal artikels over recente veiligheidsincidenten in Afghanistan.

B. Motivering

U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag heeft uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw beweerde problemen met de taliban geen geloof werd gehecht. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beoordeling van uw vorige asielpedure staat aldus vast waardoor het Commissariaat-generaal zich er toe kan beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is.

U stelt weliswaar dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat u door de taliban zal gedood worden (CGVS, 9) maar u brengt hieromtrent geen nieuwe elementen naar voren (CGVS, 2). U bevestigt uitdrukkelijk dat het om dezelfde problemen gaat als uiteengezet tijdens uw tweede asielaanvraag (CGVS, 2-3). Bijgevolg dient het CGVS tot de vaststelling te komen dat u geen elementen naar voren brengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. Het louter herhalen van de asielmotieven die eerder al door het CGVS en de RVV ongeloofwaardig werden bevonden volstaat immers niet om de beoordeling hieromtrent te wijzigen. Met betrekking tot de dreigbrief van de taliban die u voorlegde kan het CGVS opmerken dat u deze brief reeds naar voren heeft gebracht tijdens uw vorige asielpedure, waardoor ze reeds aan een beoordeling werd onderworpen. Daarnaast merkt het CGVS op dat u nog artikels heeft neergelegd die geen betrekking hebben op uw individuele situatie of problematiek maar handelen over specifieke veiligheidsincidenten die plaats vonden na uw vertrek uit Afghanistan, waardoor ze eveneens niet bij machte zijn om tot een andere beoordeling van uw asielaanvraag te komen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin artikel 48/4, §2 onder b van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u de status van subsidiair beschermde te worden toegekend.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. U komt, op basis van de elementen uit uw dossier, wel in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

1.4. Bij brief van 24 juli 2018 werd verzoeker opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud, omdat een nieuw element in aanmerking moet worden genomen in verband met de subsidiaire beschermingsstatus.

1.5. Op 4 oktober 2018 nam de commissaris-generaal de beslissing tot opheffing van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 4 oktober 2018 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*“Asielaanvraag: 16/01/2014
Overdracht CGVS: 31/01/2014*

A. Feitenrelaas

U bent een 24-jarige soennitische Afghaan van Tadzjiekse origine, geboren in de stad Qalat, district Qalat, provincie Zabul. Volgens uw verklaringen zou uw vader in de eerste maand van 1389 (maart/april 2010) zijn verdwenen. U zou niet weten wat er met uw vader is gebeurd. Drie of vier maanden later zouden de taliban twee keer naar uw huis zijn gekomen, maar u zou telkens op uw werk zijn geweest. U zou wel aanwezig zijn geweest toen de taliban voor een derde keer bij uw ouderlijk huis langskwamen. U zou door de taliban zijn meegenomen naar een trainingskamp. Na vijftien dagen zou u uit het kamp hebben kunnen ontsnappen. Na een week ondergedoken te hebben gezeten bij uw maternale oom, zou u zijn vertrokken uit Afghanistan. U kwam na circa vier maanden reizen op 16,5-jarige leeftijd op 9 januari 2011 aan in België en diende op 10 januari 2011 een verzoek tot internationale bescherming in.

Op 23 november 2011 werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw voorgehouden herkomst uit de provincie Zabul, en bijgevolg evenmin aan de problemen die u er zou hebben meegemaakt.

Het Belgisch Comité voor Hulp aan Vluchtelingen (BCHV) maakte op 20 december 2011 een brief over aan het CGVS. Volgens het BCHV zou u leugenachtige verklaringen hebben afgelegd. Zo zou u na de verdwijning van uw vader en na uw problemen met de taliban op ongeveer twaalfjarige leeftijd naar Kabul zijn getrokken om er als automechanicus te werken. U zou hiervoor regelmatig naar andere provincies hebben gereisd. Omwille van deze gevaarlijke context zou u hebben besloten Afghanistan te verlaten. Het BCHV meende dat u recht had op een bijkomend persoonlijk onderhoud en vroeg aan het Commissariaat-generaal om de beslissing van 23 november 2011 in te trekken.

Het Commissariaat-generaal ging niet in op het verzoek van het BCHV. U diende op 23 december 2011 een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV), waarbij u dezelfde verklaringen aflegt zoals in de brief van het BCHV. Op 17 februari 2012 werd door de RvV besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Uw beroep bij de Raad van State tegen het arrest van de RvV werd op 5 april 2012 verworpen.

Op 25 april 2012 werd u meerderjarig.

U keerde niet terug naar Afghanistan. Op 2 juli 2012 diende u een tweede verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van uw eerste volgend verzoek gaf u aan dat u aan dat u na de verdwijning van uw vader op ongeveer negen- of tienleeftijd naar Kabul zou zijn getrokken om er als automechanicus

te werken. U zou in Baghlan aan een vrachtwagen hebben gewerkt. Door een ongeluk met deze vrachtwagen zouden de Afghaanse autoriteiten betrokken zijn geraakt. Deze vrachtwagen zou van de taliban zijn geweest en er zouden explosieven in zijn aangetroffen. De taliban zouden u vervolgens hebben beschuldigd van samenwerking met de overheid. U zou een dreigbrief van de taliban hebben ontvangen en daarom zou u hebben besloten om Afghanistan te verlaten.

In het kader van een onderzoek van uw tweede verzoek vond er op 12 december 2012 een persoonlijk onderhoud plaats. Het CGVS nam op 21 december 2012 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd geen geloof gehecht aan uw derde voorgehouden relaas en het CGVS oordeelde dat u zich opnieuw in Kabul kon vestigen, de stad waar u de laatste jaren voor uw vertrek naar Europa gewoond zou hebben.

U diende op 23 januari 2013 een beroep in bij de RvV, waarin u stelt dat de stad Kabul omwille van uw gebrek aan opleiding, werkervaring en netwerk geen veilige verblijfplaats is. Op 15 mei 2013 werd door de RvV besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, waarbij de motivering van het CGVS volledig gevolgd werd. Voorts bevestigde de RvV het oordeel van het CGVS dat u zich opnieuw in de stad Kabul kon vestigen.

Op 21 augustus 2013 werd u aangetroffen op het Duits grondgebied. In toepassing van de Dublinverordening werd u overgedragen aan de Belgische autoriteiten.

Op 16 januari 2014 diende u een derde verzoek tot internationale bescherming in. In het kader van dit tweede volgend verzoek verwees u louter naar de problemen die u reeds in uw tweede verzoek uiteenzette en weigerde u verdere medewerking. In het kader van een onderzoek van uw derde verzoek vond er op 26 mei 2014 een persoonlijk onderhoud plaats.

Het CGVS kende u op 7 augustus 2014 de status van subsidiair beschermde toe omwille van het reële risico op ernstige schade in de zin artikel 48/4, §2 onder b van de Vreemdelingenwet bij een terugkeer naar Afghanistan. Aan de door u ingeroepen asielmotieven, namelijk uw problemen met de taliban, werd evenwel geen geloof gehecht. U ging hiertegen niet in beroep.

U werd op 10 juli 2017 gecontroleerd op de luchthaven van Düsseldorf, nadat u een vlucht genomen had vanuit Kabul, met tussenstop in Istanbul. U bleek in het bezit te zijn van een Afghaans paspoort afgeleverd op 16 december 2015. Volgens de Duitse grenspolitie was u op 25 juni 2017 aangekomen in Kabul. Voorts blijkt uit de paspoortstempels nog dat u op 19 maart 2016 via Schiphol naar Kabul reisde, waar u een dag later aankwam. Op 20 april 2016 reisde u vervolgens via Kabul terug naar Schiphol.

Op 7 mei 2018 ontving het CGVS een schrijven van de Directeur-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) waarin het CGVS werd verzocht om de geldigheid van uw internationale beschermingsstatus te onderzoeken gelet op deze elementen.

U werd op 25 juli 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 13 augustus 2018 in het kader van nieuwe elementen waaruit blijkt dat er redenen zijn om de geldigheid van uw subsidiaire beschermingsstatus te heroverwegen. Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 57/6/7 §3 van de Vreemdelingenwet (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U kwam niet opdagen op uw persoonlijk onderhoud. Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van persoonlijk onderhoud noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom uw status moet worden behouden. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van de elementen in het administratieve dossier en dit overeenkomstig artikel 57/6/7 §4 van de Vreemdelingenwet.

B. Motivering

U kreeg op 7 augustus 2014 de status van subsidiaire bescherming toegekend omdat uit een grondige analyse van de beschikbare informatie bleek dat het destijds voor u onredelijk was om terug te keren naar Kabul. Zo kwam u als minderjarige aan in België en was er – ondanks uw overtuigende verklaringen inzake uw jarenlange leven in de stad Kabul – geen zicht op een afdoend netwerk in de stad Kabul. Bijgevolg werd u de status van subsidiaire bescherming toegekend.

Uit informatie vervat in uw administratief dossier, blijkt dat u in 2016 en in 2017 bent teruggekeerd naar Afghanistan. Zo werd u op 10 juli 2017 gecontroleerd op de luchthaven van Düsseldorf. U bleek in het bezit te zijn van een Afghaans paspoort afgeleverd op 16 december 2015 door het Afghaanse Consulaat-Generaal te Bonn (Duitsland). Uit de stempels in uw paspoort blijkt u op 25 juni 2017 te zijn aangekomen op de luchthaven te Kabul en heeft u diezelfde luchthaven op 10 juli 2017 verlaten. Voorts blijkt uit de paspoortstempels dat u op 19 maart 2016 via Schiphol naar Kabul reisde, waar u een dag later aankwam. Een maand later, op 20 april 2016, reisde u vanaf Kabul terug naar Schiphol. Daar deze informatie aanleiding kan geven tot een heroverweging van de u eerdere toegekende subsidiaire beschermingsstatus werd u op 25 juli 2018 opgeroepen voor een persoonlijk onderhoud op het CGVS op 13 augustus 2018.

Deze oproepingsbrief werd aan u betekend via een ter post aangetekende zending op het laatste adres vermeld in het Rijksregister conform artikel 35/1 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna KB 11 juli 2003) (zie uittreksel Rijksregister administratief dossier).

U kwam niet opdagen op uw gehoor. Evenmin deelde u een geldige reden mee waarom u geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief binnen de 15 dagen volgend op de datum van gehoor, noch maakte u schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over waarom uw status moet worden behouden. U heeft bijgevolg nagelaten uw medewerking te verlenen bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus.

Aangezien u niet inging op de uitnodiging van de Commissaris-generaal heeft het CGVS uw actuele nood aan internationale bescherming inhoudelijk beoordeeld op basis van de elementen in het administratieve dossier en dit overeenkomstig artikel 57/6/7 §4 van de Vreemdelingenwet

Artikel 55/5 Vreemdelingenwet bepaalt dat de hoedanigheid van subsidiair beschermde verloren gaat wanneer de omstandigheden in verband waarmee deze hoedanigheid was verleend, niet langer bestaan of zodanig gewijzigd zijn dat deze bescherming niet langer nodig is. Dit is het geval wanneer niet meer aan de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus wordt voldaan (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 65). Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen. De verandering van omstandigheden is „ingrijpend en niet-voorbijgaand” in de zin van artikel 55/5 Vreemdelingenwet, wanneer de factoren die aan het reële risico op ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen. De beoordeling of de verandering van omstandigheden ingrijpend en niet-voorbijgaand is, houdt dus in dat er geen reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet. (naar analogie HvJ, Salahadin Abdulla (C-175/08) e.a. tegen Bundesrepublik Deutschland, 2 maart 2010, para. 73).

Zo is het mogelijk dat er niet langer een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 Vreemdelingenwet wanneer komt vast te staan dat de verzoeker geen gegronde vrees (meer) heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade (meer) loopt, of binnenlandse of nationale bescherming tegen ernstige schade kan genieten in een deel van het land van herkomst waar hij op een veilige en wettige manier naartoe kan reizen, zich toegang toe kan verschaffen en waarvan redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

In dit opzicht dient benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omdat er vastgesteld werd dat het destijds voor u onredelijk was om terug te keren naar Kabul.

Uw terugkeer naar Afghanistan toont aan dat het niet langer onredelijk is voor u om terug te keren naar Kabul.

U reisde immers minstens twee keer naar Afghanistan terug en vertoefde er in totaal meer dan zes weken.

Alleszins relativeert uw persoonlijk gedrag het onredelijk karakter van een terugkeer naar Afghanistan in zeer belangrijke mate. Nog wijst uw herhaaldelijke terugkeer naar Afghanistan alsook uw activiteiten op de sociale media (cf. infra) erop dat u niet onlosmakelijk vergroeid bent met België. Bijgevolg kan worden verwacht dat u bij een terugkeer naar Kabul in Afghanistan zal kunnen aarden in uw land van herkomst.

Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn; dat uit dezelfde informatie blijkt dat diverse steden en districten een toevluchtsoord zijn voor tal van Afghanen die het geweld in hun regio van herkomst ontvluchten; en gelet dat u niet uw medewerking verleent bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus, kan het CGVS redelijkerwijze vermoeden dat u tijdens uw terugkeer verbleven heeft in de stad Kabul waar u voor uw vertrek naar België reeds jarenlang woonde en werkte.

Dit wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Zo werd u op 10 juli 2017 gecontroleerd op de luchthaven van Düsseldorf. U bleek in het bezit te zijn van een Afghaans paspoort afgeleverd op 16 december 2015 door het Afghaanse Consulaat-Generaal te Bonn (Duitsland). Uit de stempels in uw paspoort blijkt u op 25 juni 2017 te zijn aangekomen op de luchthaven te Kabul en heeft u diezelfde luchthaven op 10 juli 2017 verlaten. Voorts blijkt uit de paspoortstempels dat u op 19 maart 2016 via Schiphol naar Kabul reisde, waar u een dag later aankwam. Een maand later, op 20 april 2016, reisde u vanaf Kabul terug naar Schiphol.

Bovenstaande vaststellingen hebben het CGVS doen besluiten dat er onderzocht dient te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat het CGVS destijds oordeelde dat het voor u onredelijk was om terug te keren naar Kabul.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden opnieuw in de stad Kabul vestigt.

Immers, u bent volwassen man van ondertussen 24 jaar oud. U bent beide Afghaanse landstalen machtig en heeft reeds als alleenstaande jongen jarenlang in Kabul gewoond en gewerkt. Voorts heeft u in België relevante werkervaring opgebouwd. Eerder werkte u jarenlang als automechanicus in Kabul, heden zou u eveneens tewerkgesteld zijn in een garage (zie Facebook-prints, toegevoegd aan het administratief dossier). Redelijkerwijs mag dan ook worden verwacht dat een jongeman met deze werkervaring ook in Kabul aan de slag kan gaan.

Daarnaast blijkt u niet alleen bekend met de stad Kabul, maar blijkt uit uw activiteiten op Facebook dat u eveneens over een netwerk in de Afghaanse hoofdstad beschikt.

Er werden van u drie Facebookprofielen teruggevonden (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het profiel 'Jalal Kohi' (jalal.kohi.14; nummer 100026852480376; 107 vrienden) geeft aan dat hij woont te Zele – net als u – en werkt in garage 'De Kimpe'. Een op dit account geüploade foto is dezelfde foto als de profielfoto op het profiel 'Jalal Kohi' (jalal.kohi.31; nummer 100024008465921; 111 vrienden). Voorts werd het profiel 'Kohi Jalal' (kohi.jalal; nummer 100002449546046) gevonden. Dit profiel geeft aan in Zabal naar school te zijn geweest en te hebben gestudeerd in Kabul. Een geüploade foto uit 2011 is dezelfde foto als de achtergrondfoto op het profiel jalal.kohi.14. Ook postte het profiel 'Kohi Jalal' in maart 2017 een foto van een vrachtwagen van garage 'De Kimpe'. Voorts postte het profiel 'Kohi Jalal' op 27 april 2016 een selfie en een foto van een (allicht Turks) vliegveld. Uit uw paspoortstempels blijkt dat u op 20 april 2016 vanaf Kabul terug naar Schiphol reisde. Voorts blijken de drie profielen onderling tientallen gemeenschappelijke vrienden te hebben – waaronder enkele personen met de familienaam 'Kohi', zoals 'Naser Kohi', afkomstig en woonachtig in Kabul, en 'Abdul Wahab Kohi', dezelfde naam als uw voorgehouden vermiste vader. Dit alles wijst er op dat alle drie de profielen met elkaar in verbinding staan en u toebehoren.

Wanneer de vrienden van alle drie de profielen worden onderzocht, blijkt dat deze profielen tientallen vrienden hebben die op een of andere manier een band hebben met Kabul: ze zijn ervan afkomstig, stude(e)r(d)en of werk(t)en er of wonen er (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien heeft u met deze profielen tussen een handvol en meer dan twintig gemeenschappelijke vrienden (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Ook blijkt uit uw reacties op foto's en posts dat u een jarenlange vriendschap onderhoudt met minstens enkelen van hen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit alles duidt op het bestaan van een uitgebreid en langdurig netwerk in Kabul uwentwege.

Er kan worden geconcludeerd dat u in staat moet worden geacht om ook in Kabul werk te vinden, bekend bent met de stad gezien u er de laatste jaren voor uw vertrek gewoond heeft, er een netwerk heeft, en wekenlang in Afghanistan verbleef. Bijgevolg is een terugkeer naar Kabul niet meer niet onredelijk.

Voorts merkte de Raad in het arrest van 17/02/2012 het volgende op: "In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij reeds jaren als alleenstaande jongen in Kabul woonde en werkte zodat niet kan worden ingezien, nu hij over twee maanden meerderjarig wordt, waarom hij niet meer terug zou kunnen keren naar Kabul, [...]de stad waar hij al jaren woonde."

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling.

De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc.

In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviseerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst en de nieuwe elementen in het administratieve dossier, moet besloten worden dat de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus niet langer vervuld zijn. Immers, actueel is het voor u redelijk om u opnieuw in de stad Kabul te vestigen, gezien u een gezonde jongeman bent, de laatste jaren voor uw komst naar België in deze stad gewoond en gewerkt hebt, er een netwerk hebt, talenkennis en werkervaring hebt. Uw terugkeer bevestigt dit. Bovendien is de stad Kabul veilig en toegankelijk is, zo blijkt hierboven.

Op basis van artikel 57/6, lid 1, 4° juncto artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt besloten tot de opheffing van de status van subsidiaire bescherming. Er zijn geen elementen voorhanden waardoor u in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus op basis van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Steunend op artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet wordt uw subsidiaire beschermingsstatus opgeheven.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert aan als volgt:

a. Aangaande de vermeende afwezigheid van een reëel risico

Het CGVS meent ten onrechte dat de mate van willekeurig geweld in Kabul niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt opeen ernstige bedreiging van zijn leven of persoon.

Daartoe verwijst zij naar het rapport 'UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan' d.d. 19/04/2016 en de EASO Country Guidance note.

Op 30/08/2018 publiceerde UNHCR evenwel nieuwe richtlijnen over de behandeling van verzoeken tot internationale bescherming van personen afkomstig uit Afghanistan, die de eerdere richtlijnen d.d.19/04/2016 integraal vervangen (stuk2).

De algemene situatie op vlak van veiligheid, mensenrechten en economie is dat ook anno 2018 het gewapend conflict in Afghanistan blijft aanhouden. De overheidstroepen verdedigen hoofdzakelijk provinciesteden en grote steden, maar elders hebben zij aanzienlijk terrein verloren aan de taliban.

De verhoogde aanwezigheid van de taliban, in combinatie met IS, destabiliseren de veiligheidssituatie.

Het gevolg is dat mensenrechtenschendingen in Afghanistan een dagelijkse werkelijkheid zijn. De daders zijn zowel troepen van de overheid als pro- en anti-overheidsgroepen, die zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies, foltering seksueel geweld, misbruik van kinderen en foltering, opzettelijke doding, afpersing, intimidatie en diefstal.

Daarnaast zijn er anti-overheidsgroepen die in bepaalde gebieden een eigen parallel rechtssysteem creëerden, dat erg beperkend is voor onder meer de rechten op vrijheid van meningsuiting, politieke participatie, beweging, onderwijs, gezondheidszorg en religie.

De impact van voornoemde gedestabiliseerde veiligheidssituatie op de burgers is groot.

UNHCR maakt gewag van een intern vluchtalternatief, doch dit moet relevant en redelijk zijn, waarbij dient te worden rekening gehouden met zowel de algemene situatie als de individuele omstandigheden.

Kabul wordt in ieder geval uitgesloten als intern vluchtalternatief. De hoofdreden hiervoor is dat de provincie Kabul het grootste aantal burgerslachtoffers kent, voornamelijk door de willekeurige aanvallen in de stad Kabul.

Burgers die deelnemen aan het openbaar leven lopen dan ook dagelijks gevaar.

Daarnaast is ook de socio-economische situatie van de stad Kabul onhoudbaar geworden door de exponentiele bevolkingsgroei van de laatste jaren.

Dat verzoeker aldus wel degelijk een reëel risico loopt op bedreiging van zijn leven en persoon, temeer, indien hij zal worden verplicht terug te keren, hij er zal deelnemen aan het openbaar leven door er aan de slag te gaan als vermoedelijk automechanicus.

Verzoeker verwijst dienaangaande nog naar het reisadvies van de dienst buitenlandse zaken (stuk 3). Alle reizen naar Afghanistan worden volledig afgeraden, en dit omwille van het aanhoudend geweld. Er zijn geen veilige zones meer en de toestand in Kabul is erg gespannen.

b. Verzoeker zou niet onlosmakelijk vergroeid zijn met België

Het CGVS stelt dat verzoeker niet onlosmakelijk zou zijn vergroeid met België.

Dit is weerom niet terecht.

Verzoeker is reeds sinds januari 2011 in België, met name méér dan 7 jaar. Hij woont bijgevolg geruime tijd in België en heeft hier het centrum van zijn belangen, in die zin dat zijn professioneel en privé-leven volledig verankerd is in België.

Verzoeker heeft zich dan ook volledig ingeburgerd gezien hij in België aan het werk is, zeer goede kennis heeft van de Nederlandse taal en zijn sociaal leven in België verder heeft uitgebouwd.

Dat een verplichte terugkeer naar Afghanistan aldus zeer schrijnend zou zijn voor verzoeker, gelet op hetgeen hij hier ondertussen allemaal heeft opgebouwd.

c. De terugkeer van verzoeker naar Afghanistan

Volgens het CGVS zou de terugkeer van verzoeker naar Afghanistan aantonen dat het niet langer onredelijk is om terug te keren naar Kabul.

Dat de terugkeer van Afghanistan door verzoeker evenwel was ingegeven door de ziekte van zijn moeder, die zelfs gepaard ging met een opname in het ziekenhuis te Kabul.

De opname van zijn moeder in het ziekenhuis van Kabul was noodzakelijk gezien de medische zorg er veel uitgebreider is in vergelijking met de provincie Zabul.

Verzoeker legt daartoe enkele medische attesten voor van zijn moeder(stuk4).

Dat het verzoeker helemaal niet kan worden verweten zijn moeder te hebben bezocht te Kabul, en dit gelet op haar slechte medische toestand, doch dit geen afbreuk doet aan het feit het in Afghanistan nog steeds zeer onveilig is te verblijven.

Een terugkeer naar Kabul blijft tot op heden nog steeds zeer onredelijk!

d. Activiteiten op sociale media

Het CGVS verwijst ook naar de activiteiten van verzoeker op Facebook teneinde te bewijzen dat hij er over een serieus netwerk zou beschikken.

Dat het enerzijds zeer gemakkelijk is om profielen op Facebook aan te maken of te hacken.

Anderzijds stemt het aantal vrienden op Facebook niet overeen met het aantal echte vrienden waarover men beschikt. Deze zijn vaak op één hand te tellen!

Mocht verzoeker 'vrienden' hebben die verblijven te Afghanistan, betekent dit niet dat verzoeker ook effectief bij deze 'vrienden' zou terecht kunnen.

Integendeel!

Vaak zijn die vrienden kennissen, personen die men maar éénmalig heeft gezien, vrienden van vrienden e.d.

Dat op basis van het aantal Facebook vrienden kan worden afgeleid dat verzoeker te Afghanistan over een uitgebreid en langdurig netwerk zou beschikken, is dan ook een brug te ver!"

2.1.2. Ter ondersteuning van het beroep voegt verzoeker volgende documenten bij het verzoekschrift:

- Bericht "Nieuwe richtlijnen UNHCR over Afghanistan: Kabul is geen intern vluchtalternatief" van Vluchtelingenwerk Vlaanderen van 10 oktober 2018 (stuk 2);
- Reisadvies "Afghanistan" van FOD Buitenlandse Zaken (stuk 3);
- medische attesten over zijn moeder (stuk 4).

2.1.3. In de nota met opmerkingen licht de commissaris-generaal toe dat er geen gegrond middel werd aangevoerd.

2.1.4. In een aanvullende nota van 17 januari 2019 brengt de commissaris-generaal UNHCR's "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Afghanistan" van 30 augustus 2018 ter kennis.

2.1.5. Ter terechtzitting legt verzoeker een aanvullende nota neer met de volgende stukken:

- een vertaling van de medische attesten die werden gevoegd bij het verzoekschrift (stuk 5);
- een verklaring van verzoekers werkgever (stuk 6);
- een huurovereenkomst van een huis (stuk 7).

2.2. De subsidiaire bescherming wordt opgeheven op basis van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling is een omzetting van artikel 19, eerste lid, van de Richtlijn 2011/95/EU dat luidt als volgt:

"Met betrekking tot verzoeken om internationale bescherming die zijn ingediend na de inwerkingtreding van Richtlijn 2004/83/EG, trekken de lidstaten de door een regerings-, administratieve, rechterlijke of quasi-rechterlijke instantie verleende subsidiairebeschermingsstatus van een onderdaan van een derde land of een staatloze in, beëindigen zij deze of weigeren zij deze te verlengen indien hij volgens de criteria van artikel 16 niet langer in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming."

Artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

"De subsidiaire beschermingsstatus die werd toegekend aan een vreemdeling wordt opgeheven wanneer de omstandigheden op grond waarvan de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend, niet langer bestaan of zodanig zijn gewijzigd dat deze bescherming niet langer nodig is."

Er dient hierbij te worden nagegaan of de verandering van de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus een voldoende ingrijpend en niet-voorbijgaand karakter heeft om het reële risico op ernstige schade weg te nemen.

Het eerste lid is niet van toepassing op een persoon met de subsidiaire beschermingsstatus die dwingende redenen, voortvloeiende uit vroegere ernstige schade, kan aanvoeren om te weigeren de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, of, in het geval van een staatloze, van het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, in te roepen.”

De verandering van omstandigheden is “ingrijpend en niet-voorbijgaand”, wanneer de factoren die aan het reële risico voor ernstige schade ten grondslag hebben gelegen, kunnen worden geacht duurzaam te zijn weggenomen (cfr. HvJ 2 maart 2010, nrs. C-175/08, C-176/08, C-178/08 en C-179/08, punt 73).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de hele zaak op de Raad overgegaan met al de feitelijke en juridische vragen die daarmee samenhangen. Aan de hand van alle elementen van het dossier, herneemt hij de zaak volledig ongeacht het motief waarop de commissaris-generaal de bestreden beslissing heeft gesteund.

2.3. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker bij beslissing van 7 augustus 2014 de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend omwille van het bestaan van een reëel risico dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het licht van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal motiveerde die beslissing toen als volgt:

“U slaagde er niet in het CGVS er alsnog van te overtuigen uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie uw land van herkomst te hebben verlaten.

Er dient immers te worden vastgesteld dat u uw huidige asielaanvraag steunt op motieven die u naar aanleiding van uw tweede asielaanvraag heeft uiteengezet. In dit verband dient benadrukt te worden dat uw tweede asielaanvraag door het CGVS werd afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat er aan uw beweerde problemen met de taliban geen geloof werd gehecht. Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nam een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. De beoordeling van uw vorige asielprocedure staat aldus vast waardoor het Commissariaat-generaal zich er toe kan beperken om enkel en alleen de door u aangebrachte nieuwe feiten en elementen te onderzoeken, in het licht van alle in het dossier aanwezige elementen. Aangezien u in het kader van onderhavige derde asielaanvraag volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven die eerder als ongeloofwaardig werden beschouwd, mag er van u worden verwacht dat u nieuwe elementen aanbrengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is.

U stelt weliswaar dat uw problemen nog steeds actueel zijn en dat u door de taliban zal gedood worden (CGVS, 9) maar u brengt hieromtrent geen nieuwe elementen naar voren (CGVS, 2). U bevestigt uitdrukkelijk dat het om dezelfde problemen gaat als uiteengezet tijdens uw tweede asielaanvraag (CGVS, 2-3). Bijgevolg dient het CGVS tot de vaststelling te komen dat u geen elementen naar voren brengt die op duidelijke wijze aantonen dat de uitkomst van uw vorige asielaanvraag incorrect is. Het louter herhalen van de asielmotieven die eerder al door het CGVS en de RVV ongeloofwaardig werden bevonden volstaat immers niet om de beoordeling hieromtrent te wijzigen. Met betrekking tot de dreigbrief van de taliban die u voorlegde kan het CGVS opmerken dat u deze brief reeds naar voren heeft gebracht tijdens uw vorige asielprocedure, waardoor ze reeds aan een beoordeling werd onderworpen. Daarnaast merkt het CGVS op dat u nog artikels heeft neergelegd die geen betrekking hebben op uw individuele situatie of problematiek maar handelen over specifieke veiligheidsincidenten die plaats vonden na uw vertrek uit Afghanistan, waardoor ze eveneens niet bij machte zijn om tot een andere beoordeling van uw asielaanvraag te komen.

Het geheel van voorgaande vaststellingen indachtig, moet worden vastgesteld dat er op grond van de door u aangereikte gegevens en uiteengezette motieven onvoldoende gegevens voorhanden zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van nationaliteit, met alle door u afgelegde verklaringen en de door u overgelegde stukken is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade in de zin artikel 48/4, §2 onder b van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg dient u de status van subsidiair beschermde te worden toegekend."

Uit de informatie beschikbaar in het administratief dossier blijkt dat verzoeker twee keer naar Afghanistan, meer bepaald Kabul, is teruggekeerd na de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker maakte hierbij gebruik van een Afghaans paspoort. Niettegenstaande verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus werd toegekend, blijkt hieruit dat de omstandigheden op grond waarvan hem de status werd verleend niet langer bestaan en dat deze subsidiaire beschermingsstatus bijgevolg moet worden opgeheven op grond van artikel 55/5 van de Vreemdelingenwet.

Inzake het ingrijpende en niet-voorbijgaande karakter van de gewijzigde omstandigheden in Kabul, wordt in dit kader in de bestreden beslissing en op grond van de objectieve informatie (Landeninformatie, stuk 18, nrs. 9-12) met recht gemotiveerd als volgt:

"Uw terugkeer naar Afghanistan toont aan dat het niet langer onredelijk is voor u om terug te keren naar Kabul. U reisde immers minstens twee keer naar Afghanistan terug en vertoefde er in totaal meer dan zes weken. Alleszins relativeert uw persoonlijk gedrag het onredelijk karakter van een terugkeer naar Afghanistan in zeer belangrijke mate. Nog wijst uw herhaaldelijke terugkeer naar Afghanistan alsook uw activiteiten op de sociale media (cf. infra) erop dat u niet onlosmakelijk vergroeid bent met België. Bijgevolg kan worden verwacht dat u bij een terugkeer naar Kabul in Afghanistan zal kunnen aarden in uw land van herkomst.

Uit objectieve informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het geweld in Afghanistan regionaal erg verschillend zijn; dat uit dezelfde informatie blijkt dat diverse steden en districten een toevluchtsoord zijn voor tal van Afghanen die het geweld in hun regio van herkomst ontvluchten; en gelet dat u niet uw medewerking verleent bij het onderzoek naar de nieuwe elementen met betrekking tot het al dan niet behoud van uw subsidiaire beschermingsstatus, kan het CGVS redelijkerwijze vermoeden dat u tijdens uw terugkeer verbleven heeft in de stad Kabul waar u voor uw vertrek naar België reeds jarenlang woonde en werkte.

Dit wordt verder bevestigd door volgende vaststellingen.

Zo werd u op 10 juli 2017 gecontroleerd op de luchthaven van Düsseldorf. U bleek in het bezit te zijn van een Afghaans paspoort afgeleverd op 16 december 2015 door het Afghaanse Consulaat-Generaal te Bonn (Duitsland). Uit de stempels in uw paspoort blijkt u op 25 juni 2017 te zijn aangekomen op de luchthaven te Kabul en heeft u diezelfde luchthaven op 10 juli 2017 verlaten. Voorts blijkt uit de paspoortstempels dat u op 19 maart 2016 via Schiphol naar Kabul reisde, waar u een dag later aankwam. Een maand later, op 20 april 2016, reisde u vanaf Kabul terug naar Schiphol.

Bovenstaande vaststellingen hebben het CGVS doen besluiten dat er onderzocht dient te worden of er in uw hoofde sprake is van een wijziging in de omstandigheden die hebben geleid tot het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Dient hierbij herhaald en benadrukt te worden dat u de subsidiaire beschermingsstatus werd verleend omdat het CGVS destijds oordeelde dat het voor u onredelijk was om terug te keren naar Kabul.

Rekening houdend met uw actuele persoonlijke omstandigheden kan van u redelijkerwijs verwacht worden dat u zich heden opnieuw in de stad Kabul vestigt.

Immers, u bent volwassen man van ondertussen 24 jaar oud. U bent beide Afghaanse landstalen machtig en heeft reeds als alleenstaande jongen jarenlang in Kabul gewoond en gewerkt. Voorts heeft u in België relevante werkervaring opgebouwd. Eerder werkte u jarenlang als automechanicus in Kabul, heden zou u eveneens tewerkgesteld zijn in een garage (zie Facebook-prints, toegevoegd aan het administratief dossier). Redelijkerwijs mag dan ook worden verwacht dat een jongeman met deze werkervaring ook in Kabul aan de slag kan gaan.

Daarnaast blijkt u niet alleen bekend met de stad Kabul, maar blijkt uit uw activiteiten op Facebook dat u eveneens over een netwerk in de Afghaanse hoofdstad beschikt.

Er werden van u drie Facebookprofielen teruggevonden (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Het profiel 'Jalal Kohi' (jalal.kohi.14; nummer 100026852480376; 107 vrienden) geeft aan dat hij woont te Zele – net als u – en werkt in garage 'De Kimpe'. Een op dit account geüploade foto is dezelfde foto als de profielfoto op het profiel 'Jalal Kohi' (jalal.kohi.31; nummer 100024008465921; 111 vrienden). Voorts werd het profiel 'Kohi Jalal' (kohi.jalal; nummer 100002449546046) gevonden. Dit profiel geeft aan in Zabul naar school te zijn geweest en te hebben gestudeerd in Kabul. Een geüploade foto uit 2011 is dezelfde foto als de achtergrondfoto op het profiel jalal.kohi.14. Ook postte het profiel 'Kohi Jalal' in maart 2017 een foto van een vrachtwagen van garage 'De Kimpe'. Voorts postte het profiel 'Kohi Jalal' op 27 april 2016 een selfie en een foto van een (allicht Turks) vliegveld. Uit uw paspoortstempels blijkt dat u op 20 april 2016 vanaf Kabul terug naar Schiphol reisde. Voorts blijken de drie profielen onderling tientallen gemeenschappelijke vrienden te hebben – waaronder enkele personen met de familienaam 'Kohi', zoals 'Naser Kohi', afkomstig en woonachtig in Kabul, en 'Abdul Wahab Kohi', dezelfde naam als uw voorgehouden vermiste vader. Dit alles wijst er op dat alle drie de profielen met elkaar in verbinding staan en u toebehoren.

Wanneer de vrienden van alle drie de profielen worden onderzocht, blijkt dat deze profielen tientallen vrienden hebben die op een of andere manier een band hebben met Kabul: ze zijn ervan afkomstig, stude(e)r(d)en of werk(t)en er of wonen er (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovendien heeft u met deze profielen tussen een handvol en meer dan twintig gemeenschappelijke vrienden (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Ook blijkt uit uw reacties op foto's en posts dat u een jarenlange vriendschap onderhoudt met minstens enkelen van hen (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Dit alles duidt op het bestaan van een uitgebreid en langdurig netwerk in Kabul uwentwege.

Er kan worden geconcludeerd dat u in staat moet worden geacht om ook in Kabul werk te vinden, bekend bent met de stad gezien u er de laatste jaren voor uw vertrek gewoond heeft, er een netwerk heeft, en wekenlang in Afghanistan verbleef. Bijgevolg is een terugkeer naar Kabul niet meer niet onredelijk.

Voorts merkte de Raad in het arrest van 17/02/2012 het volgende op: "In casu dient te worden vastgesteld dat verzoeker verklaart dat hij reeds jaren als alleenstaande jongen in Kabul woonde en werkte zodat niet kan worden ingezien, nu hij over twee maanden meerderjarig wordt, waarom hij niet meer terug zou kunnen keren naar Kabul, [...]de stad waar hij al jaren woonde."

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 19 april 2016 en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van mei 2018 in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden

met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijd verspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van 'open combat' of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op 'high profile' doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met 'high profile' doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de stad Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO COI report Afghanistan: Security Situation van december 2017 en de COI Focus Afghanistan: Security situation in Kabul city van 24 april 2018) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies.

Niettegenstaande het geweld in Kabul stad slachtoffers opeist, dienen ook andere objectieve elementen meegenomen te worden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de stad teneinde te kunnen vaststellen of er actueel al dan niet zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar louter door zijn aanwezigheid een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Zulke elementen zijn het aantal conflict gerelateerde incidenten, de intensiteit van deze incidenten, de doelwitten die de partijen in het conflict beogen, de aard van het gebruikte geweld, de mate waarin burgers het slachtoffer zijn van doelgericht dan wel willekeurig geweld, de oppervlakte van het gebied dat getroffen wordt door willekeurig geweld, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal in het betrokken gebied, de impact van dit geweld op het leven van de burgers, en de mate waarin dit geweld burgers dwingt om de stad Kabul te verlaten.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de stad Kabul ruw geschat 3,5 à 5 miljoen inwoners heeft en dat er voor het jaar 2017 in de stad 1612 burgerslachtoffers vielen ingevolge zelfmoord- en complexe aanslagen. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name gecoördineerde en complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile" doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen Afghan National Security Forces (ANSF), overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid. Hoewel veel van deze aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen in Kabul. Daarnaast heeft IS sinds 2016 enkele grootschalige aanslagen gepleegd, waarbij moskeeën en evenementen van de sjiiitische gemeenschap gevisieerd werden. Verder worden ook religieuze en tribale leiders die samenwerken met de overheid, moskeeën, leden van de clerus, alsook journalisten en mensenrechtenactivisten gevisieerd.

Omwille de aard van de doelwitten die gevisieerd worden, is het gros van de aanslagen op bepaalde plaatsen in de stad Kabul geconcentreerd. Verder blijkt dat willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit niet voorkomen in de stad, ook tijdens piek van aanslagen in januari 2018. De impact van de beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er dat de mate van willekeurig geweld in Kabul stad niet dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar Kabul stad aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van de artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de stad Kabul in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Kabul stad een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Kabul. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Rekening houdend met alle relevante feiten in verband met uw land van herkomst en de nieuwe elementen in het administratieve dossier, moet besloten worden dat de voorwaarden voor verlening van de subsidiaire beschermingsstatus niet langer vervuld zijn. Immers, actueel is het voor u redelijk om u opnieuw in de stad Kabul te vestigen, gezien u een gezonde jongeman bent, de laatste jaren voor uw komst naar België in deze stad gewoond en gewerkt hebt, er een netwerk hebt, talenkennis en werkervaring hebt. Uw terugkeer bevestigt dit. Bovendien is de stad Kabul veilig en toegankelijk is, zo blijkt hierboven.”

Verzoeker slaagt er niet in afbreuk te doen aan de voormelde motieven.

Bovendien wordt er in de bestreden beslissing terecht gewezen op een aantal elementen in het dossier van verzoeker die het bestaan van een reëel risico op ernstige schade tegenspreken. Verzoekers terugkeer naar Afghanistan bevestigt enkel het gebrek aan geloofwaardigheid van enige nood aan internationale bescherming. Met het louter ontkennen of tegenspreken van de conclusies in de bestreden beslissing voert verzoeker ook betreffende de informatie die werd teruggevonden op verzoekers facebookpagina's geen argumenten aan die toelaten anderszins te besluiten.

Verzoeker stuurt met zijn betoog over de gezondheid van zijn moeder en zijn banden met de Belgische samenleving, aan op een onderzoek naar de toekenning van een verblijfsstatus om andere redenen dan de behoefte aan internationale bescherming in de zin van artikel 1, § 1, 16°, van de Vreemdelingenwet, namelijk op discretionaire basis, uit mededogen of op humanitaire gronden (*cf.* HvJ 18 december 2014, nr. C-542/13, punt 46), maar dit valt buiten de bevoegdheid van de Raad.

Waar verzoeker het reisadvies van het Ministerie van Buitenlandse Zaken van België citeert, wijst de Raad erop dat dit advies betrekking heeft op westerlingen die naar Afghanistan reizen en niet op Afghaanse staatsburgers. De informatie die hierin is opgenomen is slechts bedoeld om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het land van herkomst van verzoeker, doch vormt geen leidraad voor de instantie die belast is met het onderzoek van het verzoek om internationale bescherming. De informatie aangehaald in het verzoekschrift en de aanvullende nota van verzoeker, ligt verder volledig in dezelfde lijn als, en kan bijgevolg geenszins afbreuk doen aan de gehanteerde landeninformatie in de bestreden beslissing. De Raad merkt op dat de UNHCR's *Guidelines* van 30 augustus 2018, waarnaar verzoeker verwijst door het neerleggen van persbericht (verzoekschrift, stuk 2) en door de commissaris-generaal toegevoegd in zijn aanvullende nota, deze analyse genoegzaam bevestigt. Bovendien blijkt uit de gegevens die voorliggen dat geen sprake is van een intern vestigingsalternatief in Kabul, maar van een gewone terugkeer naar Kabul als regio van herkomst, daargelaten de vaststelling dat UNHCR's *Guidelines* een dergelijk alternatief niet uitsluit.

De Raad merkt op dat de analyse van de veiligheidssituatie in Kabul als een geheel moet worden gelezen en dat deze feiten samen gelezen moeten worden met diverse andere, objectieve elementen op basis waarvan geoordeeld wordt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker aldaar een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker voert verder geen verweer tegen de pertinente en terechte motieven van de bestreden beslissing, zodat de opheffing van zijn subsidiaire beschermingsstatus wordt bevestigd.

2.4. Verzoeker vraagt *in fine* van het verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet.

De Raad ziet geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De opheffing van de status van subsidiaire bescherming wordt bevestigd.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien maart tweeduizend negentien door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP